

MLIN.

Suženj, uklenjen na trdi tlaki,
vzdihla in joka — mlin:
Kruha, kruha!

Kakor strah, ob večernem mraki
dolge roke izteza, prosi — trpin:
Kruha, kruha!

Prošnje odmevajo v polja sežgana, suha. —
Polja brez zlatega žita so nema, gluha...
Kruha, kruha...

Stope se dvigajo, padajo; mah na mah
vsak je vzdihljaj bolesten in plah:
Kruha, kruha...

V grozi obupni kolo škripajoče ječi
trudno napora, morečih skrbi:
Kruha, kruha...

Leopold Turšič.

OPOLDNE.

Zamolkel strel
se je zaril v razpaljene zrakove
poletnih ur in Adrijo objel
je vso in senčnate brežove.
In siknil kakor blisk je do neba,
da se pod njim ves horizont je stresel
in padel je kot kamen trd na tla
in dalje, dalje se je nesel...

Kot da je glas, ki sveta so nebesa
rodila ga, da med trpine plove,
se sam prerije
za mrzle te zidove
tovarn zaduhlih, da obstanejo kolesa
motorjev okajenih, transmisije,
da ustavijo se trudnih rok udarci,
se zdramijo težaki, topi starci.

In nastežaj odpro se težka vrata,
na štiri se vetrove razkropijo
z upalimi^{mi} obrazi,
in kot da za petami glad jim lazi,
hite, bežijo...

A tam za njimi
režijo še portali se odprti
in motnosivi dimi
iz njih se vijejo;
končan veliki žgalni dar je smrti.

Poldansko uro v daljah zvoni bijejo.

Janko Samec.

SKOZI PREDOR.

Kakor blisk — je zažvižgalo pod kolesi,
kakor raj se zasvetilo je na desni:
Črna slika,
zarja žarna... Mrak in zarja... Noč!

— Smrt — kolesje le ropoče
kakor prej,
divje se vrti, hiti naprej — — —

Dan —
Dete poleg matere pred hišo se veselo
čudi.

Žena čaka,
plaka.

Ivan Sadar.

JUTRANJA.

V jutranje solnce sem se ozrl
— samo za hip —
Kako je lepo,
vse zlato,
zlato!

In glej pred menoj! — Ne vidiš? —
Njegova podoba gre z menoj:
Kot zlata zvezda gre za menoj,
kot zvezda zelena gre pred menoj,
kot zvezda krvava me spremlja.

Ivan Sadar.